

Arrest

nr. 79 974 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2011 legde verzoeker samen met zijn Poolse vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 13 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Poolse partner.

1.3. Op 5 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 23 januari 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Kosovaarse

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring op eer van de schoonmoeder van betrokkene: Aangezien deze verklaring niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan gecontroleerd worden, vormt ze geen bewijs voor de duurzame aard van de relatie.

-Bewijzen van gezamenlijke aankopen dd. 30.10.2009 en 07.05.2011 waarop zowel de naam van betrokkene als zijn partner staan vermeld: Aangezien het hier maar om twee bewijsstukken gaat, wordt hiermee niet bewezen dat betrokkene en zijn partner ten minste één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag ten minste drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Bovendien zijn de namen op de bewijzen met de hand bijgeschreven, waardoor de authenticiteit van de naamtekeningen niet kan worden nagegaan.

-Factuur vertaling attest van partner van betrokkene dd. 30.11.2011, geadresseerd aan betrokkene: Aangezien deze factuur dateert van na de aanvraag tot gezinshereniging bewijst dit document niet dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag ten minste één jaar hebben samengeleefd of elkaar ten minste drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

-Acht foto's waarvan drie gedateerd (03.12.2010, 05.12.2010 en datum onleesbaar) en vijf niet gedateerd: Aangezien niet kan worden nagegaan wanneer ze genomen zijn, bewijzen de niet gedateerde foto's de duurzame relatie niet. De foto's die wel van een datum voorzien zijn, bewijzen de duurzame relatie evenmin, gezien hun geringe aantal.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *"de bestreden beslissing schendt minstens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids-en redelijkheidbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"(...) Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt omwille van het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze zou aantonen een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner; Aangezien verzoeker ondermeer als bewijzen voorlegde : verklaringen op eer van de grootmoeder van de partner van verzoeker, bewijzen van gezamenlijke aankopen op 30.10.09 én 07.05.11 alsook 8 foto's (ondermeer van 03.12.10 én 05.12.10); Aangezien de bestreden beslissing m.b.t. de verklaring op eer stelde dat [%]deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden^f zodat 'ze bijgevolg geen bewijs van een duurzame relatie kunnen vormen'; Aangezien er géén enkel bewijs bestaat dat sluitend de duurzaamheid van een relatie kan aantonen doch het onredelijk en onzorgvuldig is om aan dergelijke verklaringen op eer géén enkele bewijswaarde te geven; Aangezien dergelijke verklaringen enkel als bewijs kunnen worden afgewezen voorzover in concreto zou blijken dat ze zowel naar feitelijke als naar waarachtigheid in tegenstelling

zouden zijn met andere bewijselementen (bv. eigen verklaringen van verzoeker en/of van zijn partner) uit het dossier; Aangezien in casu de bestreden beslissing geenszins concretiseert waarom deze verklaring naar feiten en naar waarachtigheid niet kunnen dienen als bewijs; Aangezien de bestreden beslissing m.b.t. de foto's stelde dat de gedateerde foto's géén bewijs kunnen vormen gezien hun geringe aantal en dat wat de niet-gedateerde foto's betreft 'niet kan achterhaald worden wanneer ze zijn genomen en vormen ze bijgevolg geen bewijs van een duurzame relatie'; Aangezien uit het dossier blijkt dat verzoeker zijn partner niet kende vóór 2010; Aangezien logischerwijze de foto's, dewelke door verzoeker en zijn partner als bewijs van hun duurzame relatie werden voorgebracht, aldus enkel maar kunnen dateren van de periode 2010!; Aangezien de diverse types (verklaringen, foto's, facturen etc.) van bewijzen, dewelke door verzoeker werden aangebracht, uiteraard niet apart mogen beoordeeld ~ zoals de bestreden beslissing ten onrechte wel doet - doch als een geheel en dit naar analogie van art. 1353 B.W. en aldus dient vastgesteld dat deze bewijzen gewichtig, bepaald en met genoeg met elkaar overeenstemmend zijn om te besluiten dat verzoeker weldegelijk zijn duurzame relatie van méér dan 1 jaar bewijst; Aangezien - VOLLEDIGHEIDSHALVE - verzoeker (alsook zijn partner) ondertussen ook reeds zelf Ingevolge officiële tewerkstelling in eigen noden kan voorzien (zie stuk 3); Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, maakt dat deze beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloeit Is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden. Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden;" (...).".

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

ofwel indien de partners een gemeenschappen j k kind hebben; (...) ".

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoeker, in zijn hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, zelf toekomt om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoeker diende aan te tonen dat hij en zijn partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een getuigenverklaring van de oma van zijn partner voorlegde, enkele ongedateerde en gedateerde foto's, aankoopbewijzen en facturen. In casu werd geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde getuigenverklaring geen afdoende bewijs vormen voor de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie, aangezien de verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd. Aangezien de foto's niet gedateerd waren en alzo niet kan worden nagegaan wanneer ze werden genomen, werd geoordeeld dat ze geen afdoende bewijs uitmaken van de duurzaamheid van de relatie. Vervolgens werd met betrekking tot factuur van vertaling werd gesteld dat dit dateert van na de aanvraag en m.b.t. de bewijzen van de gezamenlijke aankopen stelt de beslissing dat dit niet aantoonst dat ze minstens één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat ze elkaar minstens drie maal, voor een totaal van 45 dagen, ontmoet hebben. De verwerende partij merkt op dat de vaststelling volgens de welke de getuigenverklaringen op hun waarachtigheid niet kunnen worden nagegaan, geen kennelijk onredelijke vaststelling is. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). Het is aan verzoeker om de vereiste objectieve stukken bij te brengen indien hij meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht en het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris om de verklaringen van derden te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het motief dat de verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, onjuist of kennelijk onredelijk is. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing, (zie RW, arrest nr. 65 732 van 24 augustus 2011) De verwerende partij heeft alle bijgebrachte documenten op zorgvuldige wijze onderzocht en is op redelijke wijze tot bovenvermelde conclusie gekomen. Verzoeker kan deze redenering niet weerleggen. Tegen het feit dat de foto's ongedateerd zijn, brengt hij in dat ze enkel genomen kunnen geweest zijn in 2010, daar hij zijn partner pas vanaf dan kende. Met deze repliek toont verzoeker geenszins aan dat hij een zijn partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen. Voorts werd de door verzoeker bijgebrachte verklaring wettelijke samenwoning gedateerd op 17 augustus 2011 en toont dit evenmin aan dat er sprake is van een duurzame relatie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) De verwerende partij wenst er bovendien op te wijzen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, (cfr R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.). Verzoeker toont geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen. Tenslotte merkt de verwerende partij op dat het bewijs van officiële tewerkstelling, bijgevoegd bij de beslissing geen enkele impact heeft op de geldig genomen beslissing. Enerzijds ziet de verwerende partij niet in hoe een tewerkstelling een bewijs levert van een duurzame relatie. Anderzijds kan de verwerende partij geen rekening houden met die elementen die haar niet gekend zijn op het moment dat de beslissing genomen wordt.

Het eerste en enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 40 bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*.

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken.

- De verklaring van de grootmoeder van verzoekers vriendin – in de bestreden beslissing verkeerdelijk omschreven als verklaring van verzoekers schoonmoeder – luidt als volgt: *"Hierbij verklaar ik dat mijn kleindochter (...) en (...) (verzoeker) in mijn woning verbleven van 01.05.2010 tot 15.08.2010;"*.

- Een factuur waarop de namen van verzoeker en zijn vriendin met de hand vermeld worden van 7 mei 2010 ten bewijze van de aanschaf van een broek en een bloes in een winkel in Warschau.

- Een factuur waarop de namen van verzoeker en zijn vriendin met de hand vermeld worden van 30 oktober 2009 ten bewijze van de aanschaf van een stofzuiger, een stofzak en een stofzuigerzak in een winkel in Nederland.

- Een factuur opgesteld op 30 november 2011 door verzoeker zelf voor de vertaling van een stuk ten behoeve van zijn vriendin, geadresseerd aan zijn vriendin.

- Acht foto's waarvan drie gedateerd zijn (3 december 2010, 5 december 2010 en datum onleesbaar) en vijf niet gedateerd.

2.7. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de bondige verklaring op eer van de grootmoeder van verzoekers vriendin, waarin geen verdere details verstrekt worden, niet kan aanvaard worden als bewijs van de duurzame aard van de relatie omdat ze bij gebrek aan vermelding van concrete objectieve feiten niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Verder kan verzoeker de twee aankoopbewijzen ook niet meer laten zeggen dan wat ze maximaal zeggen, namelijk dat er bepaalde zaken aangeschaft werden. De namen van verzoeker en zijn vriendin werden hierop bovendien met de hand ingevuld, waardoor de bestreden beslissing terecht stelt dat de *“authenticiteit van de naamtekeningen niet kan worden nagegaan.”* Het is dus zelfs niet bewezen dat verzoeker in gezelschap van zijn vriendin de betrokken goederen aanschafte. Voor wat betreft de factuur opgesteld door verzoeker zelf voor een vertaling van een stuk ten behoeve van zijn vriendin, brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing *“Aangezien deze factuur dateert van na de aanvraag tot gezinshereniging bewijst dit document niet dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag ten minste één jaar hebben samengeleefd of elkaar ten minste drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.”* De Raad stelt verder vast dat op de acht door verzoeker overgemaakte foto's niet meer te zien is dan een man en een vrouw die samen voorkomen op de foto. Verzoeker kan de foto's niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen samen afgebeeld worden. Van de acht foto's zijn er bovendien maar twee op leesbare wijze gedateerd in 2010. Verzoeker is ervan overtuigd dat de overige foto's dateren van 2010, maar toont dit niet aan. Zij kunnen evengoed dateren van 2011. Het is niet kennelijk onredelijk om over de twee foto's waarvan aangetoond wordt dat ze dateren van 2010 te oordelen dat zij de duurzame relatie niet aantonen.

2.8. Verzoekers eigenhandig opgestelde factuur, de bondige verklaring op eer van de grootmoeder van verzoekers vriendin, de twee aankoopbewijzen waarop zijn naam en deze van zijn vriendin met de hand ingevuld werden en acht foto's waarvan er slechts twee aantoonbaar gemaakt zijn in 2010, worden niet gesteund door enig objectief element zoals facturen die wijzen op een gemeenschappelijk adres, briefwisseling tussen verzoeker en zijn partner gedurende een periode van minstens een jaar, hotelreservaties op beider naam, ... Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het geheel van de elementen wijst op de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie.

2.9. Verzoekers overtuiging dat de neergelegde stukken wel nuttig en pertinent zijn, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is. Verzoekers standpunt dat de door hem naar voren gebrachte stukken slechts kunnen ontkracht worden door andere bewijselementen *“bv. Eigen verklaringen van verzoeker en/of zijn vriendin”* kan niet aanvaard worden. Er anders over oordelen zou betekenen dat als uitgangspunt geldt dat de stukken neergelegd door verzoeker het bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie behoudens bewijs van het tegendeel door de verwerende partij, daar waar de bewijslast in deze bij verzoeker ligt en het niet aan de verwerende partij toekomt om op zoek te gaan naar het bewijs van het tegendeel. Er kan ook niet aanvaard worden dat het bewijs van het tegendeel moet gevonden worden in *“Eigen verklaringen van verzoeker en/of zijn vriendin”*.

2.10. Verzoeker kan zich in een betwisting aangaande een politiek recht niet dienstig – zelfs niet naar analogie – beroepen op een aan het Burgerlijk Wetboek ontleende bepaling die stelt *“Vermoedens die niet bij de wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat, behalve wanneer tegen een handeling uit hoofde van arglist of bedrog wordt opgekomen.”* (art. 1353 BW). Het komt de Raad ook niet toe om de feiten in verzoekers zaak te gaan appreciëren in de plaats van de verwerende partij. Te dezen kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.3.

2.11. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn tewerkstelling dient de Raad op te merken dat dit niet relevant is in onderhavige betwisting en dat de bestreden beslissing daaromtrent geen uitspraak doet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA